

Manel de la Rosa

La moltes vegades anomenada "Crisi dels 40" potser no és un fantasma de l'ésser humà. No en el cas de Manel de la Rosa, veí de Sant Climent de Llobregat. En el seu cas va ser totalment real, tant real com per prendre la decisió de deixar la seva feina estable com a empleat de banca i llençar-se de cap a l'apassionant aventura d'escriure sobre allò que portava a dins.... I el temps li ha demostrat que no va ser una mala elecció. Actualment ja ha publicat el llibre Cada color d'un riu i als 51 anys ha estat nominat Nou talent FNAC 2012.

Qui és Manel de la Rosa?

Caram, comencem bé l'entrevista amb aquesta pregunta tan complicada. La veritat és que no em defineixo ni com a escriptor ni com a professor, tot i que treballo a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Penso que sóc un tastaolletes. Una persona a qui agrada anar provant coses noves. Mai he tingut clara una definició per a mi. Hi ha qui té molt clar a què es dedica, i es presenta i diu per exemple: sóc metge. En el meu cas em definiria com un buscador que intenta treure-li el màxim profit a la vida, no quedar-se estancat i aprendre coses noves.

L'escriptor neix o es fa?

Jo crec que en tota disciplina l'artista es fa. Sens dubte! És cert que hi ha persones que neixen amb unes capacitats determinades, pero això només és un punt de partida. Una persona que tingui uns dits fantàstics i llargs per tocar la guitarra, però que no es posi a fer escales i a treballar, probablement no arribarà enlloc. En canvi una persona amb

uns dits més petits i no tan adients per tocar la guitarra, si treballa de valent, en poc temps, el superarà de llarg. Per a mi és molt més important fer i treballar, que néixer amb aptituds.

Com van ser la teva infantesa i adolescència?

La infantesa va ser bastant normal, convíviem els pares, l'àvia i una germana. Però l'adolescència sí que va ser més complicada. A mi em va agafar en un moment bastant clau de la nostra història: la mort de Franco i el canvi a la democràcia amb tota l'entrada de nova informació, l'alliberament de la societat, l'entrada de nous moviments musicals, com el punk, i d'altres. Va ser quan jo vaig començar a tocar la bateria i després, la guitarra.

Sí, a mi em va afectar molt i vaig ser un adolescent bastant problemàtic, que vaig complicar un xic la vida als meus pares. Una època molt inquieta i jo un adolescent que no tenia res clar i amb molta inquietud de recerca,...imagina-t'ho!

Un llibre de tauleta de nit ...

Jo a la nit..Uhm!... Jo penso que no és un bon moment per llegir, però si hagués d'escollir, no agafaria una novel·la, més aviat un llibre de relats curts per poder gaudir-los abans de caure en l'estat de son. En aquest sentit us recomanaria un llibre fantàstic de contes curts de Truman Capote Música per a camaleons. Històries curtes amb satisfacció instantània. Sino és que et costi dormir i necessitis un llibre d'aquells que es venen amb recepta a les farmàcies, he, he !

Lutier de guitarres elèctriques. Afició o dedicació?

Afició sens dubte! És una d'aquestes coses que t'agrada fer per plaer.

La meva feina és estar sempre davant de l'ordinador escrivint o corregint treballs dels alumnes. Sempre assegut i donant-

Jo penso que no hi ha cap edat límit per començar a escriure...

És el moment en què prenc la decisió: "bé doncs, mans a l'obra, comencem!" Jo sempre havia escrit, però com una afició més, sense donar-li més importància.

Penso que en el meu cas és com una joguina. Jugant t'ho passes molt bé, però arriba un moment en què dius: bé, ara vaig a desmuntar la joguina per veure com funciona realment! i a partir d'aquí, ara vull fer-me la meva joguina.

En el cas de Cada color d'un riu vaig començar a dissenyar uns quants personatges i imaginar algunes escenes per veure què passava entre ells, fins que va arribar un moment en què em vaig adonar que estava parlant de certes

coses a través dels personatges.

Parlava de la idea bàsica de la novel·la: Que un no pot tornar al passat, no pot tornar al riu d'Heràclit, "un no pot banyar-se dues vegades en el mateix riu". I com jo he estat tantes vegades,

hi voltes al cap. El fet de poder-te dedicar, unes hores a la setmana, a una tasca manual, et desconnecta molt. Penso que un s'ha d'embrutar les mans, s'ha de tallar, s'ha de fer una esgarrinxada de tant en tant per tocar de peus a terra. És una d'aquestes coses que, si m'hi hagués de dedicar, no m'agradaria. Si vingués algú i m'encarregués de fer-li una guitarra, d'aquesta manera o d'una altra, potser ja no m'agradaria pel sol fet d'haver-se convertit en una obligació.

Quin és el procés de gesta d'una obra literària?

En el meu cas comença amb la lectura d'unes quantes novel·les i, per primera vegada, faig la reflexió "m'han agradat molt però a mi m'hauria agradat escriure-les".

com els tanoques, intentant de tornar al passat i no ho he aconseguit, doncs imagino que em va sortir inconscientment aquesta idea, mitjançant els personatges.

I va ser una tasca bastant emocional. Vaig patir molt amb els personatges, vaig riure molt i em vaig emocionar molt. Crec que si un no s'emociona en escriure, difícilment podrà transmetre emoció al lector.

Nou talent FNAC 2012....als 51 anys?

Jo penso que no hi ha cap edat límit per començar a escriure. De fet jo crec que la feina d'escriptor, tot al contrari que els esportistes, és una professió on l'edat és un factor que juga a favor. Com més anys tens, més has viscut i més motxilla

tens per rebuscar i anar traient cosetes. Jo tinc alumnes, a l'escola, de fins a 82 anys, i alguns escriuen francament bé. No hi ha cap edat límit per posar-s'hi! El més important és que hi hagi molta, molta il·lusió i ganes de fer-ho.

Què recomanaries a aquelles persones que tenen una inquietud escriptora?

Primer de tot, que llegeixin moltíssim. Aquest és el millor mestre que existeix! Deia Borges que ell "no sabia si estava orgullós dels llibres que havia escrit, però del que sí que estava molt orgullós era dels llibres que havia llegit".

Un bon exemple per il·lustrar-ho seria aquest: si un vol ser músic, el primer que ha de fer és escoltar molta música. El que no pots fer és pretendre escriure una novel·la si només has llegit el diari de tota la vida.

A més a més has de llegir atentament, copsar el ritme i observar molt. Si ja tens aquests hàbits i tens presa la decisió,...una escola d'escriptura és un molt bon lloc per anar-hi. No hi ha massa tradició en aquest país, però gràcies a Déu això està canviant. Jo, esclar, puc recomanar la meua, que és la de l'Ateneu Barcelonès.

En aquest sentit tinc l'anècdota recurrent que quan a una persona li dius que treballes en una escola d'escriptura, és molt habitual la pregunta: es pot ensenyar a escriure? Evidentment que es pot ensenyar a escriure! A ningú li estranya que una persona vagi al conservatori a aprendre a tocar el violí! Doncs, per què ha d'estranyar que per escriure s'hagi d'anar a una escola d'escriptura?

Això de la inspiració no és cap esperit que un bon dia, mentre

estàs davant de l'ordinador, baixa i t'impregna d'una màgia lluminosa. Hi ha tota una sèrie de tècniques que t'ajuden, i molt, a escriure, a decidir personatges, narradors, diàlegs, forma d'aplicar-los,... És molt interessant i enriquidor per a l'alumne.

Cóm t'imagines d'aquí a deu anys?

Uf! No en tinc ni la més remota idea! I tampoc vull imaginar-m'ho! El que sí que m'agradaria és continuar, evidentment amb l'escriptura, però no renunciar a buscar coses noves. No em veig d'aquí a deu anys fent exactament el mateix que ara. Abans tenia la necessitat d'estabilitat, però ara faig el camí invers. Vull viure intensament i si això suposa anar canviant, doncs perfecte!

Un desig?

Que Cada color d'un riu funcionés com a novel·la! Aquest seria ara el meu major desig.

Per ara les crítiques han estat prou bones! El que passa és que estem en un moment prou difícil per a qualsevol sector i les llibreries, editorials i escriptor no s'escapen a aquesta

circumstància.

Durant l'entrevista en Manel ha manifestat repetides vegades la seva actitud de buscador i estem d'acord amb ell. La vida és un trànsit que no té parada, que evoluciona i canvia constantment. Potser l'actitud més encertada és mantenir-se molt despert i obert a noves experiències que et vagin enriquint dia a dia. En Manel ho té bastant clar i nosaltres li desitgem molta sort en el seu camí d'escriptor, que de ben segur serà llarg i ple d'èxits.

Per cert no deixeu de llegir el seu llibre: és una experiència intensa que val la pena viure!

¡No os perdáis el video de la entrevista!

Si te ha gustado esta entrevista hazte fan nuestro en facebook. Os mantendremos informados de noticias, la próxima edición y Concursos Especiales.

Video de la entrevista en:
www.carakter.org

